

nýbrž díl (přibližně $\frac{1}{3}$) v balících zabalen, avšak váha nezabalené části nebyla udána a také nebyla od dráhy zjištěna. Znalec podal v tom směru posudek, že když tvrzení žalobce uznají se za správná, také výpočet dovozného (I-I-I) a přírážky jest správným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po právní stránce dodává se k důvodům napadeného rozsudku jen ještě toto: Pro otázku, zda je žalovaná jakožto odesílatelka povinna zaplatiti přírážky k dovoznému, nemá dle jasného doslovu Šu 60 (1) žel. dopr. ř. významu, zda žalovaná zavinila, že obsah zásilky byl nesprávně udán, nýbrž stačí pouhá skutečnost, že se tak stalo. Rozhoduje dále skutečná povaha zboží, nikoliv účel, k němuž bylo snad určeno, ježto by jinak bylo snadno obcházení ustanovení tarifu předstíráním jiného účelu, než toho, jemuž zboží dle své povahy obvykle slouží. Že byla výpočtu dovozného a přírážky k dovoznému za c e l o u, z části balenou, z části nebalenou zásilku právem za základ položena vyšší třída, platná pro zboží balené, plyne z ustanovení Šu 60 (1) b) žel. dopr. ř. a z všeobecných ustanovení A) I. h) 2 a 3 železničního tarifu nákladního, díl I. oddělení B z roku 1918. Pokud konečně dovolatelka vytýká, že si nižší soudy nepovšimly ustanovení dir. knihy I. odd. A §§ 58 a 60, že »stala-li se nesprávná deklarace a postřehne-li to úředník při nakládání, má odesílatele ihned při nakládání upozorniti, že zaplatí pokutu pro nesprávnou deklaraci, a odesílateli jest volno, vzíti zboží zase zpět,« stačí připomenouti, že skutkové předpoklady tohoto ustanovení nebyly nikterak zjištěny.

Čís. 2507.

Ustanovení čl. 349 obch. zák. platí o všech nárocích, dovozovaných z vadnosti zboží, zejména též o nároku na náhradu škody.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1923, Rv I 1161/22.)

Žalovaný dodal dne 1. července 1920 žalobci lak a, ježto dle tvrzení žaloby byl lak špatný, domáhal se žalobce v říjnu 1921 náhrady škody. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, majíce za to, že byla podána po lhůtě čl. 349 obch. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Stanovisko žalobcovo, že žaloba, ustrojená jako žaloba o náhradu škody, měla býti posuzována dle svého ustrojení jako žaloba o náhradu škody podle XXX. hlavy občanského zákona a že odvolací soud právně pochybil (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), pokládav žalobu za žalobu z vad zboží a ji, protože byla podána až po uplynutí 6 měsíců od dodání zboží, jakožto promlčenou dle čl. 349 obch. zák. zamítl, není správné. Nezáleží

na tom, jak žaloba byla žalobcem označena a právnicky ustrojena, nýbrž rozhodné jest, jakou se dle svého děje při správném podřadění pod zákon skutečně jeví. Dle žalobního děje byl žalobci dodán od žalovaného lak, lak byl špatný, protože po natření změníla se jeho bílá barva ve špinavočervenou, a žalobci vznikla z použití laku škoda v zažalované výši. Z tohoto žalobního děje plyne, že jde o žalobu z vadnosti zboží. Na této povaze žaloby ničeho nemění okolnost, že žaloba zní na náhradu škody. Článek 349 obch. zák., jednající o žalobách z vad zboží, nerozeznává, čeho se jest jimi domáháno, zdali zrušení smlouvy či přiměřené slevy nebo náhrady škody. I žaloba o náhradu škody z vadnosti zboží patří k žalobám dle čl. 349 obch. zák. Dle tohoto ustanovení zákona promlčuje se však všeliká žaloba z vad zboží uplynutím 6 měsíců od odevzdání zboží a, ježto žaloba v tomto případě byla podána po více než 10 měsících od dodání laku a žalovaný promlčení uplatňoval, právem byla žaloba z tohoto důvodu zamítnuta. Tvzení žalobcovo, že dodaný lak byl něčím jiným, než co bylo objednáno, nemá ve spisech opory a dle údajů žalobcových může se jednati toliko o vady jakosti. Netřeba se tudíž zabývati tímto tvrzením žalobcovým, ani vývody jeho, na něm stavenými, že také z tohoto důvodu může se jednati jen o žalobu z náhrady škody dle XXX. hlavy obč. zák., kteráž se promlčuje ve třech létech.

Čís. 2508.

Uschovatel má nárok na náhradu pojistného, pojistil-li uschovanou věc, vydanou nebezpečí, že vzniká se samožárem.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1923, Rv I 1211/22.)

Žalující severočeská firma prováděla za války čišění pytlů vojenské správy. Po převratu v říjnu 1918 dal zemský hospodářský úřad pro Čechy jako orgán německo-rakouské vojenské správy žalobkyni příkaz, by pojistila pytle, jež právě u ní byly. Po obsazení severních Čech československým vojskem oznámila žalobkyně čs. nejvyššímu vojenskému velitelství, že má v uschování pytle. Československá vojenská správa skladne za pytle zaplatila a pytle si odebrala. Žalobě proti československému eráru o náhradu zaplaceného pojistného bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Protože nejvyšší vojenské velitelství nechalo bez námitek oznámení žalobkyně ze dne 24. prosince 1918, že z příkazu vojenské správy, utvořivší se pro zněmčenou část Čech, vzalo a má v uschování pytle, v jejich skladištích dřívější rakouskou vojenskou správou uložené, a protože československá vojenská správa skladne za pytle potom zaplatila a si žalobkyni pytle dala odevzdati, odvolací soud na základě těchto zjištěných okolností správně usoudil, že žalobkyně byla uschovatelkou pytlů i pro československý erár. Jako uschovatelka pytlů, která je povinna, uschovávanou věc před škodou chrániti (§ 958 obč. zák.) a ji pečlivě opatro-